

# **Audiència. L'Any de la Fe. L'Església com a família de Déu**

El papa Francesc en l'audiència del dia 29 de maig recordava que l'Església “no és una organització nascuda d'un acord d'algunes persones, però és obra de Déu”.

29/05/2013

Estimats germans i germanes, bon dia!

Dimecres passat vaig fer referència a la relació profunda que hi ha entre

l'Esperit Sant i l'Església. Avui voldria iniciar algunes catequesis sobre el misteri de l'Església, misteri que tots nosaltres vivim i del qual formem part. Ho voldria fer amb expressions ben presents en els textos del concili ecumènic Vaticà II.

Avui la primera: L'Església com a família de Déu.

En aquests mesos, més d'una vegada he fet referència a la paràbola del fill pròdig, o millor del pare misericordiós (cf. *Lc* 15,11-32). El fill petit deixa la casa del pare, s'ho malgasta tot i decideix tornar perquè s'adona que s'ha equivocat, però no creu ser digne de ser considerat fill i pensa que podria ser admès com a servent. El pare, en comptes d'això, corre al seu encontre, l'abraça, li restitueix la dignitat de fill i fa festa. Aquesta paràbola, com d'altres de l'Evangeli, indica bé el disseny de Déu sobre la humanitat.

Quin és aquest projecte de Déu? És fer de tots nosaltres una única família dels seus fills, on cadascú se senti acompanyat i se senti estimat per ell, i, com en la paràbola evangèlica, senti el calor de ser família de Déu. En aquest gran disseny troba la raó l'Església, que no és una organització nascuda d'un acord d'algunes persones, però — com ho va recordar tantes vegades el papa Benet XVI — és obra de Déu, neix d'aquest disseny d'amor mateix que es realitza progressivament en la història. L'Església neix del desig de Déu de cridar tots els homes a la comunió amb ell, a la seva amistat, fins i tot a participar com a fills seus de la seva vida mateixa. La paraula *Església*, del grec *ekklesia*, significa 'convocatòria'. Déu ens convoca, ens empeny a sortir de l'individualisme, de la tendència a tancar-nos en nosaltres mateixos i ens crida a formar part de la seva família. I aquesta crida té l'origen en la

Creació. Déu ens ha creat perquè visquem en una relació d'amistat profunda amb ell, i fins i tot quan el pecat ha trencat aquesta relació amb ell, amb els altres i amb la Creació, Déu no ens ha abandonat. Tota la història de la salvació és la història de Déu que cerca l'home, li ofereix el seu amor, l'acull. Va cridar Abraham a ser pare d'una multitud, va escollir el poble d'Israel per fer una aliança que inclogui totes les persones, i va enviar, a la plenitud dels temps, el seu fill perquè els seus designis d'amor i de salvació es realitzin en una nova i eterna aliança amb tota la humanitat. Quan llegim els Evangelis, veiem que Jesús reuneix entorn seu una petita comunitat que acull la seva paraula, el segueix, comparteix el seu camí, deixa la família, i amb aquesta comunitat prepara i construeix la seva Església.

D'on neix, doncs, l'Església? Neix del gest suprem d'amor de la Creu, del

costat obert de Jesús d'on brolla sang i aigua, símbols dels sagraments de l'eucaristia i del baptisme. En la família de Déu, en l'Església, la saba vital és l'amor de Déu que es concreta a estimar-se els uns als altres, tots, sense distincions ni mesures. L'Església és una família on s'estima i s'és estimat.

Quan es manifesta l'Església? Ho hem celebrat fa dos diumenges, es manifesta quan el do de l'Esperit Sant reomple el cor dels Apòstols i els empeny a sortir i iniciar el camí per anunciar l'Evangelí, per a difondre l'amor de Déu.

Encara avui algú diu: «Crist sí, l'Església no.» Com aquells que diuen: «Jo crec en Déu però no en els preveres.» Però és la mateixa Església qui ens porta Crist i qui ens porta a Déu; l'Església és la gran família dels fills de Déu. És cert, també, que hi ha aspectes humans;

en els qui la componen, Pastors i fidels, que tenen defectes, imperfeccions, pecats, fins i tot el papa en té, i en té tants!, però el més bonic és que quan nosaltres ens reconeixem pecadors, trobem la misericòrdia de Déu, que sempre perdona. No ho oblideu: Déu sempre perdona i ens rep en el seu amor de perdó i de misericòrdia. Algunes persones diuen que el pecat és una ofensa a Déu, però també és una oportunitat d'humiliació per acollir-s'hi, que és una altra cosa molt bonica: la misericòrdia de Déu. Pensem-hi.

Avui preguntem-nos: fins a quin punt estimo l'Església? Prego per ella? Em sento part de la família de l'Església? Què faig perquè sigui una comunitat on cadascú se senti acollit i comprès, senti la misericòrdia i l'amor de Déu que renova la vida? La fe és un do i un acte que ens respecta personalment, però Déu ens crida a

viure junts la nostra fe, com a família, com a Església.

Demanem al Senyor, de manera del tot particular en aquest Any de la fe, que les nostres comunitats, tota l'Església, siguin sempre més veritables famílies que visquin i portin l'escalfor de Déu.

*Traducció extreta del web de l'Arquebisbat de Tarragona*

.....

pdf | document generat  
automàticament des de [https://  
dev.opusdei.org/ca-ad/article/audiencia-  
lesglesia-com-a-familia-de-deu/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/audiencia-lesglesia-com-a-familia-de-deu/)  
(07/08/2025)